

Један од најмлађих доктора наука у Војсци Србије и Црне Горе, саобраћајни инжењер и доцент на Војној академији, начелник Катедре саобраћаја, непоправљиви оптимиста, ни данас не зна који позив му је дражи – официрски или наставнички



ПОТПУКОВНИК ДР БОБАН ЋОРОВИЋ

## ОД ТРУПЕ ДО КАТЕДРЕ

С д малих ногу је негде између. Најпре није могао да се определи за омиљену играчку – фудбалску лопту, или велики пластични камион, кипер, које је добио на поклон од рођака, а затим се, као средњошколац с дипломом одличног ученика, дуго двоумио између војног, инжењерског и наставничког позива. Подносио је, априла 1988. године, молбу за пријем у загребачку Војнотехничку академију покушао је да споји бар нека од тих интересовања, да једним потезом оствари бар две своје љубави. Осећао је да му лежи наставнички позив, помислио је да ће, ако га одбију у Загребу, на Машинском факултету у Крагујевцу успети да постане бар инжењер, математика и физика су му ишле као од шале, а касније, као добар студент, можда и остане на факултету. Није ни слутио да ће кренути другим путем. Путем који ће му, ипак, омогућити да стигне на циљ и буде и инжењер и наставник и официр.

Воли дисциплину, ред, савршену организацију. А то је, каже, нашао у војсци. Не сметају му ограничења која војни позив подразумева, без којих се офи-

цир не може ни замислити, сродио се са субординацијом и једностарешинством. Научио је да слуша још у Војној академији, напомиње да ко не уме да слуша, неће знати ни да командује. Тако је постао официр саобраћајне службе, навикао на упртаче, чизме и теренски живот.

А кад се, септембра 1993. године нашао у Краљеву, у Аутомобилском наставном центру, схватио је да прави чизмашки живот још није сасвим савладао. И

данас мисли да је трупа изазов коме се тешко одупрети. Рад с људима тражи целог човека, сваки слободан тренутак, много вере у себе и сопствене способности. Много је времена проводио уз младиће којима је командовао, несебично им поклањајући знање које је стекао у Војнотехничкој академији. Често је знао да остане у касарни и после радног времена, да у јединицу дође и викендом, само да би што дуже био уз војнике, да им објасни још понешто, да им помогне да лакше издрже напорне војничке дане.

Свакодневно на провери, пред стројем младића спремних да за њим пођу у ватру и воду, схватио је да сваки официр

### НАУЧНИ РАД

По оцени трочлане комисије, у којој су били генерал-мајор проф. др Спасоје Мучибабић, пуковник проф. др Драгутин Јовановић и проф. др Вујадин Вешовић, дипломирани инжењери, докторска дисертација потпуковника Бобана Ћоровића „Истраживање пројектовања организационе структуре управних органа саобраћајне службе“ представља веома применљив самосталан научни рад, са значајним теоријским и практичним доприносом, не само за саобраћајну службу већ и друге организационе саставе у Војсци. Изузетан практични значај огледа се, сматрају чланови комисије пред којом је, тада мајор, Ћоровић бранио свој рад, у објективнијем димензионисању организационо-формацијских структура управних органа у војсци. Рад пружа могућност значајних уштеда остварених смањењем броја извршилаца, уз истовремено повећање ефикасности и успешности функционисања.

остварује и педагошку улогу. Тако је, из дана у дан обучавајући војнике, осетио жал за старом љубави, за наставничким позивом.

Од 1998. године је на катедри саобраћаја у Одсеку логистике, најпре као асистент, а затим и као доцент и начелник катедре, најодговорнији за ниво теоријског и практичног знања официра саобраћајне службе, командира и референата. Најсрећнији је, каже, за катедром, пред студентима, без којих данас не може да замисли дан. У раду с њима налази инспирацију и снагу да издржи и најтежа искушења. А није их мало.

– Понекад се питам како и зашто о(п)стајем у Војсци. Немам стан, немам аутомобил, немам викендицу, немам новца ни за најосновније потребе, не идем у кафане, не памтим кад сам отишао у биоскоп или позориште, кад сам са женом, ћерком и сином изашао у ресторан, кад сам деци купио вреднију играчку.

Деца расту, иду у школу, потребно је обезбедити им уџбенике, свеске, торбе, нову одећу и обућу. Да се не постиде пред друговима. Не могу да се сетим кад сам купио неку књигу, макар и стручну. Увек се нађе нешто важније.

Потпуковничка плата, са свим додацима, једва да је довољна за кирију, струју и храну. Да нема помоћи родитеља не знам како бисмо издржали. Зато идем у Грузију, код мајке Драгане и оца Драгише, кад год могу. Вучем аутобусом кромпир, сир, месо... Све што добијем од њих и од таште Вере добро дође. Тако бар донекле смањимо издвајања за храну, највећу ставку у кућном буџету – прича у даху потпуковник Ђоровић.

Туга, брате!

Иако се труди да не мисли на готово редовно кашњење плате, на непрекидне приче о укидању УТС-а и смањењу дневница, на све слабије могућности за усавршавање на симпозијумима и семинарима, ипак не може све то да занемари. Док је са студентима, концентрисан на предавања, или вежбе, некако му и успева да мисли скрене на другу страну, али то ипак утиче...

– Преко дана, док радим у Војној академији, или после подне у Вишој саобраћајној школи, где сам хонорарни наставник, па и док сам с књигом у рукама, као да сам у трансу. Заборавим на све муке које нас последњих година оптерећују. Најтеже је ноћу, кад легнем. Сан ме напусти чим помислим на свој несрећни подстанарски статус, на неизвесност коју доноси сутрашњица, на жестоку рационализацију у Војсци, због које је и моја жена недавно остала без рад-

ног места лаборанта на Катедри физике у Војној академији... Нема сигурности. Не могу да не мислим на афере које се дешавају у Војсци, није ми свеједно због све слабијег социјалног положаја припадника Војске. Немамо одговоре на многа питања студената који и сами осећају све невоље војне професије. А ми нисмо само наставници, већ и педагози. Како да објаснимо толики немар државе која се понаша као да јој војска не треба?! Дуго смо говорили да припадници Војске деле судбину народа коме припадају, али сада сам убеђен да смо у знатно лошијем положају од већине становништва.

Упоран рад и признања која је добијао током дванаестогодишње официрске каријере створили су код потпуковника Ђоровића изузетну дозу ината. Можда баш у томе леже разлози његовог непоправљивог оптимизма. Упркос свему, верује да ће бољи дани доћи с реформом и доследнијом професионализацијом Војске. Још, каже, има резерви које нису у потпуности искоришћене. Доста је нерада, ни војска није имуна на све тренутне слабости друштва. Каријеристи, медиокритети, амбициозне и дрске незналице, завист, наносе штету чак и тако уређеној организацији каква је војна. Све то отежава бржу и ефикаснију трансформацију.

И сам тражећи одговор на питање шта га спречава да оде из Војске, потпуковник Ђоровић напомиње да никада није био кукавица.

– Педагог не сме да буде слабић. Тада нема права да васпитава младе људе. Због тога не мислим на одлазак из Војне академије. Мој пут се зна. Ако се не деси нешто непредвиђено, за три до четири године постаћу пуковник и, током наредне две деценије, најпре ванредни, а затим и редовни професор. Наравно, за то је потребно да се усавршавам, објављујем радове у домаћим и страним стручним часописима, да напишем скрипте, уџбеник, практикум... Спреман сам за то. Не бојим се конкуренције, сарађујем и с колегама са цивилних факултета, пишем, преводим... Остварујем своју мисију.

Верујући да свако од нас има своју посебну улогу у животу, потпуковник Ђоровић истиче да га неке околности, на које не може да утиче, ипак обеспокојавају. Највише га узнемирава неизвесност. Раније је, каже, било боље, извесније. Сваки је дан доносио напредак, бољитак. Данас породици не може да гарантује срећнију сутрашњицу. И то је оно што рађа свакодневни стрес. То је оно што га нагони на целодневни рад. Јер, само се рад, каже, исплати. Кад-тад. ■

Душан ГЛИШИЋ  
Снимио Даримир БАНДА

## ПОРОДИЦА



Са супругом Јасном венчао се 1995, после двогодишњег забављања. Годину дана касније родила им се ћерка Емилија, а затим и син Лука. У почетку им није било лако. У протеклих десет година брака Јасни је најтеже било од 1994. до 1999. године, док Бобан није магистрирао.

– Тих пет година готово да га нисам ни виђала. Од јутра до мрака био је на послу. Понекад би дошао само да руча, а затим се враћао да ради. Нисмо имали рачунар, па је тамо читао, преводио страну литературу, куцао дисертацију, истраживао... Тих ми је година страшно недостајао, ретки су били наши заједнички тренуци. Кад је магистрирао, лакнуло ми је. Мада је и касније много радио. Као да у том исцрпљујућем раду налази заборав, тешко подноси то што немамо стан, а кад сам изгубила посао постао је још нервознији. Као да је то сматрао својим личним неуспехом. Волела бих да је мало мирнији, да оно што га мучи подели са мном, и њему би тада било лакше. Нажалост, ретко прича о својим проблемима на послу. Ни кад га питам, не воли да прича. Невоља је у томе што је перфекциониста, има веома строге захтеве и према себи и према другима.